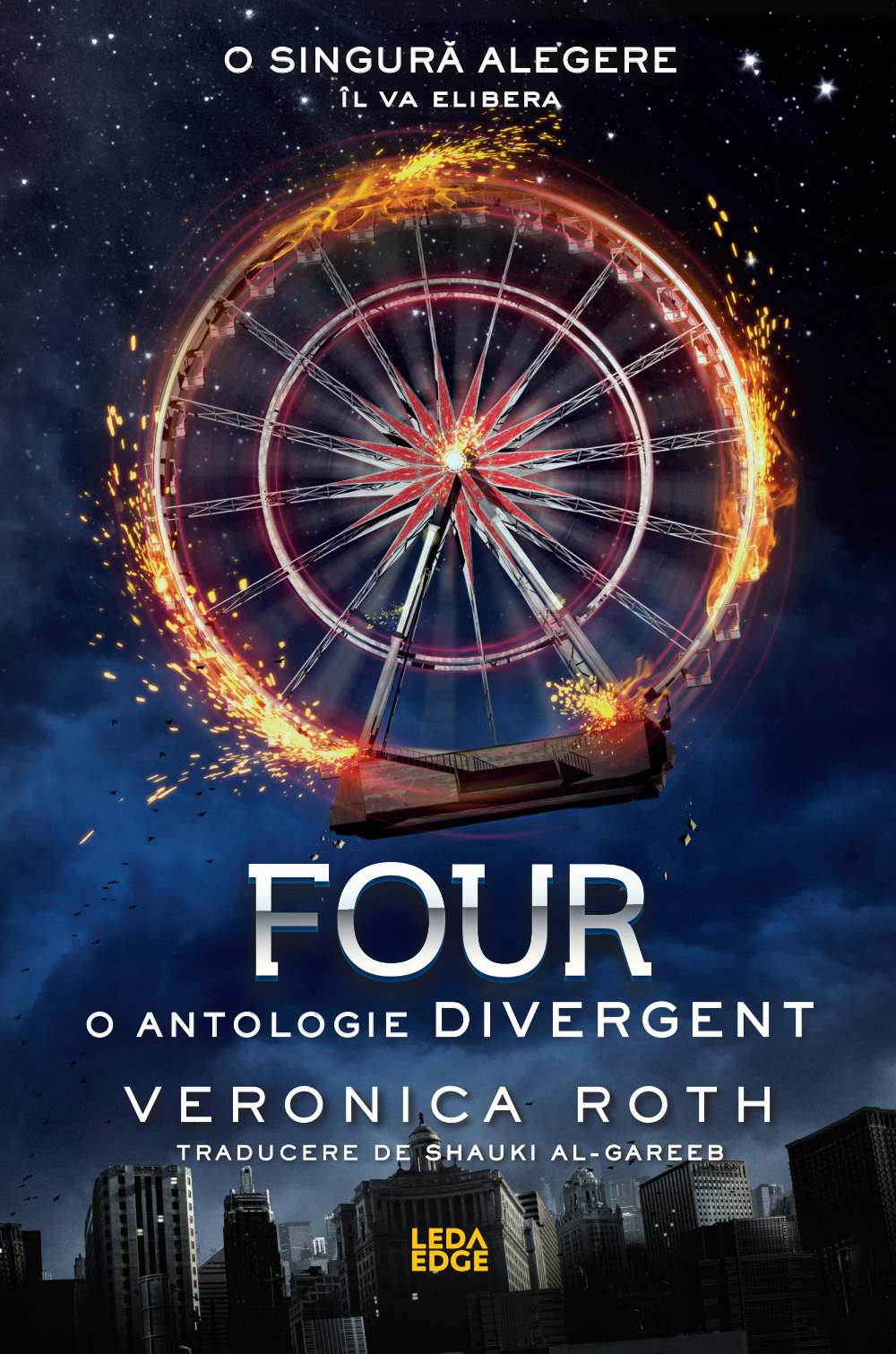
O SINGURĂ ALEGERE
ÎL VA ELIBERA

FOUR

O ANTOLOGIE DIVERGENT

VERONICA ROTH

TRADUCERE DE SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

VERONICA ROTH

FOUR

O ANTOLOGIE DIVERGENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA
EDGE

INTRODUCERE

Când am început să scriu *Divergent*, am făcut-o din perspectiva lui Tobias Eaton, un băiat din Abnegație, care avea o relație destul de tensionată cu tatăl său și care de-abia aștepta să scape de facțiunea lui. M-am blocat după vreo treizeci de pagini, întrucât naratorul nu era chiar potrivit pentru romanul pe care voiam să-l scriu; patru ani mai târziu, când am reluat povestea, am găsit personajul perfect prin prisma căruia puteam s-o fac, de data aceasta o fată din Abnegație, care voia să afle din ce plămadă e făcută. Însă Tobias n-a dispărut niciodată – el a intrat în poveste întruchipându-l pe Four, instructorul, prietenul, iubitul și egalul lui Tris. El a fost mereu un personaj pe care voiam să-l explorez în profunzime, deoarece, ori de câte ori apărea pe pagină, prindea viață în fața ochilor mei. Pentru mine, e un personaj extrem de puternic, datorită felului în care continuă să învingă adversitățile, ba chiar reușind, de câteva ori, să crească datorită lor.

Primele trei povestiri, „Transferatul", „Novicele" și „Fiul", se desfășoară înainte ca el să o fi întâlnit pe Tris, urmând drumul din Abnegație către Neînfricare, pe măsură ce își descoperă puterile. În ultima, „Trădătorul", care se suprapune, din punct de vedere cronologic, cu jumătatea romanului *Divergent*, el face

cunoștință cu Tris. Mi-am dorit foarte mult să includ momentul în care cei doi s-au întâlnit, dar, din nefericire, nu încăpea în planul poveștii – însă îl puteți găsi la sfârșitul cărții.

Seria urmărește evoluția lui Tris din momentul în care preia controlul asupra propriei sale vieți și identități; iar acum, datorită acestor povestiri, îl descoperim pe Four făcând același lucru. Restul, cum se spune, e istorie.

Veronica Roth

TRANSFERATUL

Ies din simulare cu un țipăt. Buzele mă înțeapă și, când iau mâna de la gură, văd că am sânge pe buricele degetelor. Probabil că mi le-am mușcat în timpul testului.

Femeia Neînfricată care îmi administrează testul de aptitudini – mi-a spus că o cheamă Tori – îmi aruncă o privire ciudată în timp ce-și strânge părul la spate și îl leagă într-un coc. Brațele îi sunt pline de tatuaje – flăcări și raze de lumină și aripi de șoim.

— Când te aflai sub simulare… erai conștient că ceea ce se-ntâmpla nu era real? mă întreabă Tori, oprind aparatul.

Tonul și expresia îi sunt relaxate, însă e o relaxare studiată, deprinsă după ani și ani de exercițiu. O recunosc imediat ce o văd. Mereu o recunosc.

Brusc, sunt conștient de bătăile inimii mele. Asta mi-a spus tata că se va întâmpla. Mi-a spus că voi fi întrebat dacă am fost conștient în timpul simulării, și mi-a spus și ce să răspund.

— Nu, îi zic lui Tori. Dacă aș fi fost, crezi că mi-aș mai fi mestecat buza?

Tori mă studiază preț de câteva secunde, apoi își mușcă cercelul din buză, înainte să spună:

— Felicitări! Ai obținut un rezultat perfect pentru Abnegație.

Încuviințez din cap, însă cuvântul „Abnegație” e ca un laț înfășurat în jurul gâtului meu.

— Nu ești mulțumit? mă întreabă ea.

— Membrii facțiunii mele vor fi.

— Nu te-am întrebat ce vor crede ei, ci ce crezi tu.

Buzele și ochii lui Tori se înclină la colțuri, de parcă ar atârna niște greutăți pe ele. De parcă ar fi întristat-o ceva.

— Încăperea asta e extrem de sigură, adaugă ea. Aici poți să spui ce vrei.

Azi-dimineață, înainte să ajung la școală, știam deja care aveau să fie alegerile testului meu de aptitudini. Am ales mâncarea în locul armei. M-am pus în fața câinelui pentru a salva fetița. Știam că, după ce urma să fac acele alegeri, testul avea să se sfârșească și eu aveam să primesc Abnegația drept rezultat. Și chiar dacă tatăl meu nu m-ar fi pregătit și nu mi-ar fi controlat de la distanță fiecare secundă a testului de aptitudini, nu știu dacă aș fi făcut alte alegeri. Așadar, la ce mă așteptam? Ce facțiune voiam?

Pe toate. Pe toate, în afară de Abnegație.

— Sunt mulțumit, spun eu pe un ton ferm.

Nu-mi pasă ce-mi spune ea – asta nu e o încăpere sigură. Nu există nicio încăpere sigură, niciun adevăr sigur, niciun secret sigur pe care să-l poți dezvălui.

Încă simt colții câinelui care m-au prins de braț, sfâșiindu-mi pielea. Dau din cap spre Tori și pornesc spre ușă, însă, chiar înainte să ies, ea mă apucă de cot.

— Tu trebuie să trăiești cu această alegere, spune ea. Toți ceilalți vor trece peste și își vor vedea în continuare de viață, indiferent de decizia pe care o vei lua. Însă tu n-o vei face niciodată.

Deschid ușa și ies.

Mă întorc la cantină și mă așez la masa Abnegației, printre oamenii care de-abia mă cunosc. Tatăl meu nu mă lasă să merg la aproape niciun eveniment al comunității. El pretinde că îi voi cauza probleme, că sigur voi face ceva pentru a-i distruge reputația. Nu-mi pasă. Sunt mult mai fericit în camera mea, în acea casă

liniștită, decât să fiu înconjurat de oamenii respectuoși și umili din Abnegație.

Totuși, datorită absenței mele constante, ceilalți oameni sunt precauți în prezența mea, convinși că ceva nu este în regulă cu mine, că sunt bolnav sau imoral sau ciudat. Nici măcar cei care dau din cap să mă salute nu vor să mă privească în ochi.

Mă așez și mă apuc cu mâinile de genunchi, studiind celelalte mese, pe măsură ce elevii își termină testele de aptitudini. Masa Erudiților e plină de materiale de citit, însă nu toți învață – pur și simplu sunt puse de spectacol acolo, iar ei fac schimb de conversații în loc de idei, mutându-și imediat privirile în cărți atunci când cred că cineva îi urmărește. Cei din Candoare vorbesc cu voce tare, ca de obicei. Cei din Prietenie râd, zâmbesc, scoțând mâncare din buzunare și împărțind-o cu ceilalți. Neînfricații sunt stridenți și gălăgioși, tolăniți pe mese și scaune, sprijinindu-se unii de alții, lovindu-se unii pe alții și provocându-se unii pe alții.

Îmi doream oricare altă facțiune. Oricare, în afară de a mea, unde toți oamenii au ajuns deja la concluzia că nu merit să am parte de atenția lor.

Într-un târziu, o femeie Erudită intră în cantină și ridică mâna pentru a face liniște. Cei din Abnegație și Erudiție se potolesc imediat, însă e nevoie ca ea să strige „Liniște!" pentru ca toți cei din Neînfricare, Prietenie și Candoare să o observe.

— Testele de aptitudini au luat sfârșit, ne informează ea. Aduceți-vă aminte că nu aveți voie să discutați rezultatele cu *nimeni*, nici măcar cu prietenii sau familia. Ceremonia Alegerii va avea loc mâine, la Butuc. Vă rugăm să fiți acolo cu cel puțin zece minute înainte de începerea evenimentului. Sunteți liberi!

Toți oamenii gonesc spre ieșire, excepție făcând cei de la masa noastră – noi așteptăm ca toți ceilalți să iasă înainte ca măcar să ne ridicăm în picioare. Știu calea pe care o vor alege colegii mei din Abnegație pentru a ieși de aici, mergând pe culoar, ieșind pe ușile principale și oprindu-se în stația de autobuz. E posibil să

stea acolo mai bine de o oră, lăsându-i pe alții să se urce înaintea lor. Nu cred că mai pot suporta această tăcere.

În loc să-i urmez, mă strecor pe o ușă lăturalnică și ies pe o alee de lângă școală. Nu e pentru prima oară când aleg această rută, dar, de obicei, o străbat lent, nedorind să fiu văzut sau auzit. Astăzi, tot ceea ce vreau e să fug.

Sprintez spre capătul aleii și ies pe strada pustie, sărind peste o gaură din asfalt. Jacheta mea largă fâlfâie în vânt, așa că o trag de pe umeri, lăsând-o să fluture în urma mea precum un steag, înainte să-i dau drumul. Îmi suflec mânecile cămășii în timp ce alerg, transformând sprintul în pas alergător atunci când trupul meu nu mai face față. Am senzația că întregul oraș gonește pe lângă mine într-un vârtej ametitor, îmbinând clădirile una cu alta. Aud pocnetele pantofilor mei de parcă sunetul e făcut de altcineva.

Într-un târziu, trebuie să mă opresc, căci mușchii pur și simplu mă ustură. Mă aflu pe tărâmul pustiit al celor fără facțiune, care se întinde între sectorul Abnegației și sediul Erudiției, sediul Candorii și locurile noastre comune. La fiecare întrunire a facțiunilor, liderii noștri, care de obicei vorbesc prin intermediul tatălui meu, ne îndeamnă să nu ne temem de cei fără facțiune, să îi tratăm ca pe niște ființe umane, nu ca pe niște creaturi distruse și rătăcite. Însă mie nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar trebui să-mi fie teamă de ei.

Urc pe trotuar, astfel încât să pot arunca o privire pe ferestrele clădirilor. De cele mai multe ori nu văd decât piese de mobilier vechi, fiecare încăpere fiind aproape goală, cu gunoaie pe podea. Când cei mai mulți locuitori ai orașului au plecat – presupun că asta s-a întâmplat, de vreme ce populația noastră actuală nu e suficientă pentru a ocupa toate clădirile –, sigur nu au făcut-o în grabă, întrucât spațiile pe care le-au ocupat sunt extrem de curate. Nu a rămas nimic interesant prin ele.

Totuși, când trec pe lângă una dintre clădirile din colț, observ ceva înăuntru. Încăperea e la fel de goală ca celelalte pe lângă care am trecut, însă dincolo de ușa interioară văd un tăciune aprins.

Mă încrunt și mă opresc în fața ferestrei, ca să văd dacă se deschide. La început nu se clintește, dar apoi o zgudui puțin și se ridică. Mai întâi îmi introduc umerii, apoi picioarele, și cad grămadă pe jos. Coatele mă ustură când se freacă de podea.

În clădire miroase a mâncare gătită, a fum și a sudoare. Mă îndrept spre cărbunele aprins și sunt atent dacă se aude vreo voce care să mă avertizeze de prezența celor fără facțiune aici, însă e liniște deplină.

În următoarea încăpere, ferestrele sunt înnegrite cu vopsea și noroi, însă câteva raze de lumină tot reușesc să pătrundă prin ele, așa că pot să văd că pe toată suprafața podelei sunt împrăștiate așternuturi de paie rulate și conserve vechi cu bucățele de mâncare uscată. În mijlocul încăperii se află un grătar mic. Cei mai mulți cărbuni sunt albi, deja folosiți, însă unul e încă aprins, sugerând că cineva a fost aici recent. Și, judecând după mirosul și abundența de conserve vechi și pături, sigur e vorba de *mai mulți* oameni.

Mereu am crezut că cei rămași în afara facțiunilor locuiau fără vreo comunitate, izolați unii de alții. Acum, privind spre acest loc, mă întreb de ce am crezut asta. Ce i-ar opri să formeze grupări, așa cum am făcut noi? E în natura noastră.

— Ce cauți aici? mă întreabă o voce care mă străbate precum o descărcare electrică.

Mă răsucesc pe călcâie și văd în camera cealaltă un bărbat murdar, cu chipul bolnăvicios, ștergându-și mâinile pe un prosop zdrențăros.

— Eu doar… Privesc spre grătar: Am văzut un foc. Asta-i tot.

— Aha!

Bărbatul vâră colțul prosopului înapoi în buzunar. Poartă o pereche de pantaloni negri din Candoare, peticiți cu o bucată de material albastru din Erudiție, și o cămașă din Abnegație, identică cu cea pe care o port eu. Bărbatul e subțire ca o trestie, dar pare vânjos. Suficient de vânjos ca să mă rănească, deși nu cred c-o va face.

— Presupun că trebuie să-ți mulțumesc, zice el. Totuși, n-a luat nimic foc pe-aici.

— Văd și eu. Ce e locul ăsta?

— Casa mea, spune el cu un zâmbet rece.

Îi lipsește un dinte.

— Nu mă gândeam că voi avea musafiri, așa că nu mi-am bătut capul să fac curățenie.

Trec cu privirea de la el la conservele împrăștiate.

— Probabil că te foiești destul de mult dacă ai nevoie de atâtea pături.

— N-am mai întâlnit niciodată un Bățos care să fie atât de băgăcios, spune el. Se apropie de mine și se încruntă: Îmi pari cunoscut.

Știu că nu e cu putință să-l fi văzut vreodată, mai ales unde locuiesc eu, înconjurat de case identice în cel mai monoton cartier al orașului, înconjurat de oameni cu haine gri identice și cu tunsori identice. Apoi mă fulgeră un gând: oricât de tare ar încerca tatăl meu să mă țină ascuns, el rămâne liderul consiliului, unul dintre cei mai importanți oameni din orașul nostru, și încă semăn cu el.

— Scuze dacă te-am deranjat! spun eu pe tonul pe care îl folosesc cei din Abnegație. Plec.

— Te cunosc! insistă bărbatul. Tu ești fiul lui Evelyn Eaton, nu-i așa?

Înlemnesc la auzul numelui ei. Au trecut câțiva ani buni de când l-am auzit ultima oară, deoarece tatăl meu nu vrea să-l rostească, nici măcar să-l recunoască atunci când îl aude. Să fiu din nou legat de ea, chiar și într-o asemănare la nivel facial, pare ciudat, ca și când ai pune pe tine o haină care nu-ți mai vine.

— Cum de-ai cunoscut-o?

Probabil că a cunoscut-o destul de bine pentru a o vedea în chipul meu, care e mai palid decât al ei, cu ochi albaștri în locul celor căprui-închis. Cei mai mulți oameni nu ne-au studiat suficient

pentru a observa toate lucrurile pe care le aveam în comun: degetele lungi, nasurile acviline, sprâncenele drepte și încruntate.

El șovăie puțin.

— Uneori organiza acțiuni de voluntariat alături de cei din Abnegație. Împărțea mâncare, pături și haine. Are un chip memorabil. În plus, era căsătorită cu un lider al consiliului. Nu o cunoștea toată lumea?

Uneori știu când oamenii mint, deoarece există o anumită presiune pe care o exercită asupra mea cuvintele lor incomode și eronate, la fel cum o Erudită se simte atunci când citește o frază incorectă din punct de vedere gramatical. Oricum ar fi cunoscut-o pe mama, nu e prin prisma faptului că ea i-a oferit cândva un castron cu supă. Însă îmi doresc atât de tare să aud mai multe despre ea, încât nu insist.

— A murit, nu știai? îl întreb eu. Acum doi ani.

— Nu, nu știam, spune el, adoptând o mină ușor tristă. Îmi pare rău s-aud asta!

Mă simt ciudat să mă aflu în acest loc umed și rece, care miroase a trupuri vii și a fum, printre aceste conserve care sugerează sărăcie și eșecul de a te adapta. Dar totuși există și ceva atrăgător aici – un aer de libertate, refuzul de a aparține acestor categorii arbitrare pe care le-am creat pentru noi înșine.

— Presupun că Ceremonia ta are loc mâine, având în vedere cât de îngrijorat ești, spune bărbatul. Ce facțiune ai ales?

— N-am voie să spun niciunui om, răspund eu în mod automat.

— Eu nu sunt un om, spune el. Eu sunt un nimeni. Asta înseamnă să fii în afara facțiunilor.

Tot nu-i spun nimic. Interdicția de a divulga rezultatul testului meu de aptitudini, sau oricare alt secret, e înscrisă în matrița care mă face și mă reface zilnic. E imposibil să mă schimb acum.

— Ah, un om care respectă regulile, zice el, de parcă ar fi dezamăgit. Mama ta mi-a spus odată că inerția a fost cea care a

condus-o către Abnegație. Era cel mai ușor drum. Bărbatul ridică din umeri: Crede-mă când îți spun, tinere Eaton, că merită să alegi cel mai dificil drum.

Simt un val de mânie. Nu ar trebui să-mi spună povești despre mama mea, de parcă ea i-ar aparține lui și nu mie, nu ar trebui să mă facă să pun la îndoială fiecare lucru pe care mi-l amintesc despre ea, doar pentru că e posibil ca ea să-i fi dat odată de mâncare. Nu ar trebui să-mi spună nimic – el e un nimeni, un om fără facțiune, izolat de restul lumii, un zero barat.

— A, da? îi răspund eu. Uite unde te-a adus acest drum dificil. Supraviețuind cu niște conserve și dormind în clădiri dărăpănate. Nu mi se pare deloc spectaculos.

Pornesc spre ușa pe care a intrat bărbatul. Știu că voi găsi prin spate o ușă care va da pe o alee; nu-mi pasă unde e ușa, atâta timp cât pot ieși de-aici cât mai repede cu putință.

Îmi croiesc drum prin încăpere, având grijă să nu calc pe vreo pătură. Când ajung pe hol, bărbatul spune:

— Prefer să mănânc dintr-o conservă, decât să fiu sufocat de o facțiune.

Nu privesc în urmă.

Când ajung acasă, mă așez pe prima treaptă și, preț de câteva minute, inspir adânc aerul rece al primăverii.

Mama a fost cea care m-a învățat să fur astfel de momente, momente de libertate, cu toate că ea n-a știut. Am observat-o făcând asta, furișându-se afară pe ușă după miezul nopții, când tata dormea, strecurându-se înapoi în casă când lumina soarelui tocmai se ivea în spatele clădirilor. Fura momentele chiar și atunci când era cu noi, spălând vasele cu ochii închiși, atât de deconectată, încât nici măcar nu mă auzea când vorbeam cu ea.

Însă am mai învățat un lucru observând-o – momentele de libertate se sfârșesc la un moment dat.

Mă ridic, scuturându-mi pantalonii gri, și deschid ușa. Tatăl meu stă pe fotoliul din living, înconjurat de hârtii. Mă îndrept de spate, astfel încât să nu mă poată admonesta că stau gârbovit. Pornesc spre scări. Poate c-o să mă lase să mă duc în cameră fără să mă bage în seamă.

— Povestește-mi cum a fost la testul de aptitudini, spune el, făcându-mi semn să mă așez pe canapea.

Traversez încăperea, pășind cu grijă peste un teanc de hârtii de pe covor, și mă așez în locul indicat, pe margine, astfel încât să mă pot ridica imediat.

— Ei bine?

Își scoate ochelarii și se uită la mine lung, așteptând un răspuns. Remarc tensiunea din glasul lui, cea care apare numai după o zi dificilă la serviciu. Ar trebui să am grijă.

— Ce rezultat ți-a ieșit?

Nici măcar nu mă gândesc să refuz să-i răspund.

— Abnegație.

— Nimic altceva?

Mă încrunt.

— Nu, firește că nu.

— Nu te uita așa la mine! exclamă el, iar încruntarea mi se risipește. Nu s-a întâmplat nimic bizar cu testul tău?

În timpul testului știam unde mă aflu – știam că, deși aveam senzația că stăteam în cantina școlii, eu eram, de fapt, întins pe un scaun din camera de testare, conectat la o mașinărie printr-un șir de cabluri. Asta a fost ciudat. Dar nu vreau să vorbesc cu el despre acest lucru, nu când văd că stresul freamătă înlăuntrul lui, pregătindu-se de furtună.

— Nu, spun eu.

— Nu mă minți! se răstește el și mă apucă strâns de braț.

Nu mă uit în ochii lui.

— Nu mint, spun eu. A ieșit Abnegație, așa cum mă așteptam. Femeia de-abia s-a uitat la mine când am ieșit din sală. Îți jur!

Îmi dă drumul. Brațul îmi pulsează în locul în care el m-a strâns.

— Bine, spune el. Sunt sigur că ai multe lucruri la care trebuie să te gândești. Ar trebui să te duci în camera ta.

— Da, domnule!

Mă ridic și traversez încăperea, extrem de ușurat.

— A, adaugă el. Diseară voi avea în vizită câțiva membri din consiliu, așa că va trebui să iei cina mai devreme.

— Da, domnule!

Înainte ca soarele să apună, înșfac niște mâncare din cămară și din frigider: două chifle și morcovi cruzi cu tot cu frunze, o bucată de brânză și un măr, câteva bucăți necondimentate de carne de pui. Mâncarea are același gust – praf și aluat. Stau cu ochii pe ușă, astfel încât să nu dau ochii cu colegii tatei. Nu i-ar face deloc plăcere dacă m-aș afla aici când sosesc ei.

Tocmai îmi termin paharul de apă, când apare primul membru al consiliului, așa că o tai prin camera de zi înainte ca tata să ajungă la ușă. El așteaptă cu mâna pe clanță și cu sprâncenele ridicate spre mine, în timp ce eu mă strecor pe după stâlpul balustradei. Gesticulează spre scări, și le urc iute în timp ce el deschide ușa.

— Bună seara, Marcus!

Recunosc vocea lui Andrew Prior. E cel mai apropiat prieten al tatei la muncă, ceea ce nu prea înseamnă mare lucru, întrucât nimeni nu îl cunoaște *cu adevărat* pe tata. Nici măcar eu.

Din capul scărilor mă uit la Andrew, care își șterge tălpile pantofilor de preșul de la ușă. Uneori îi văd pe el și pe membrii familiei lui, o unitate perfectă a Abnegației, Natalie și Andrew, și fiul și fiica lor – nu sunt gemeni, însă la școală, ambii sunt mai mici cu doi ani decât mine –, cu toții mergând serioși pe trotuar și salutând din cap trecătorii. Natalie organizează acțiunile de voluntariat pentru cei fără facțiune – probabil că mama a cunoscut-o, cu

toate că ea nu prea mergea la evenimentele sociale ale Abnegației, preferând să-și păstreze secretele așa cum mi le păstrez și eu pe ale mele, ascunse bine în această casă.

Andrew își intersectează privirea cu a mea, iar eu pornesc în fugă spre dormitor, închizând ușa în urma mea.

Aparent, camera mea e la fel de goală și de curată ca toate celelalte camere din Abnegație. Cearșafurile și păturile gri sunt întinse cu grijă peste salteaua subțire, iar manualele de școală sunt stivuite într-un teanc perfect pe birou. Lângă ferestruica ce de-abia aruncă seara niște raze de soare se află un scrin în care se găsesc câteva seturi de haine identice. Prin acea ferestruică pot vedea casa de alături, care seamănă perfect cu cea în care locuiesc eu, excepție făcând faptul că se află la un metru și jumătate mai la est.

Știu cum inerția a condus-o pe mama către Abnegație, dacă într-adevăr acel bărbat spunea adevărul atunci când a afirmat că vorbise cu ea. Îmi imaginez c-o să mi se întâmple și mie mâine, când voi sta cu un cuțit în mâna printre bolurile facțiunilor. Există patru facțiuni pe care nu le știu sau în care nu am încredere, care desfășoară practici pe care nu le înțeleg, și numai una care îmi este familiară, previzibilă, comprehensibilă. Dacă alegerea Abnegației nu îmi va oferi o viață plină de fericire, cel puțin îmi va oferi un loc confortabil.

Mă așez pe marginea patului. *Ba nu, n-o va face*, gândesc în sinea mea, iar apoi alung gândul din minte, deoarece știu de unde s-a ivit: din acel cotlon copilăros al meu, căruia îi este teamă de bărbatul care se întreține cu prietenii în living. Bărbatul ai cărui pumni îi cunosc mai bine decât îi cunosc îmbrățișarea.

Mă asigur că ușa e închisă și vâr spătarul scaunului sub clanță pentru a fi liniștit. Apoi mă ghemuiesc lângă pat și scot de sub el cufărul pe care îl țin acolo.

Mama mi l-a dăruit când eram mic și i-a spus tatei că era pentru păturile de prisos și că îl găsise pe o alee. Dar când l-a pus în camera

mea, nu l-a umplut cu păturile de prisos. A închis ușa, și-a dus degetul la buze și l-a pus pe pat, lăsându-mă pe mine să-l deschid.

În interiorul cufărului se afla o sculptură albastră. Arăta ca un val de apă, dar era de fapt sticlă, limpede, lustruită, fără cusur.

— Ce anume face? am întrebat-o eu atunci.

— Nu face nimic special, a spus ea și a zâmbit, însă zâmbetul îi era încordat, ca și când se temea de ceva. Dar s-ar putea să facă ceva aici, înăuntru. Și s-a bătut cu palma în piept, chiar deasupra sternului: Uneori, anumite lucruri fac asta.

De atunci, am început să umplu cufărul cu obiecte pe care alții le numeau nefolositoare: rame vechi de ochelari, fragmente din plăci de sistem aruncate, bujii, cabluri, gâtul unei sticle sparte, o lamă de cuțit ruginită. Nu știu dacă eu sau mama le-am fi considerat frumoase, dar fiecare dintre aceste lucruri mi-au intrat în suflet așa cum a făcut-o acea sculptură, sub forma unor obiecte secrete, valoroase, chiar dacă asta se întâmpla din cauză că oamenii le ignorau.

În loc să mă gândesc la rezultatul testului meu de aptitudini, iau fiecare obiect și îl răsucesc în mână, până când memorez fiecare părticică din el.

Mă trezesc speriat la auzul pașilor lui Marcus pe hol, chiar lângă camera mea. Sunt întins în pat, cu obiectele împrăștiate peste tot în jurul meu. Pașii lui încetinesc în timp ce se apropie de ușă, așa că adun bujiile și bucățile din plăcile de sistem și cablurile și le arunc înapoi în cufăr și îl încui, apoi vâr cheia în buzunar. Îmi dau seama în ultima secundă, în timp ce clanța începe să se miște, că am uitat de sculptură, așa că o ascund sub pernă și împing cufărul sub pat.

Apoi mă arunc spre scaun și îl trag de sub clanță, astfel încât tata să poată intra.

Când o face, privește suspicios scaunul din mâinile mele.

— Ce căuta ăla aici? întreabă el. Încerci să mă împiedici să intru?

Cu doi ani înainte ca Tris Prior să facă alegerea care avea să-i schimbe viața, fiul de șaisprezece ani al liderului Abnegației a trecut prin același lucru. Transferul lui Tobias către Neînfricare reprezintă șansa de a o lua de la capăt. Aici, el nu va fi strigat pe numele dat de părinți. Aici, el nu va permite ca teama să îl transforme într-un copil înspăimântat.

Proaspăt botezat „Four", el află în timpul inițierii că va izbândi în Neînfricare. Însă inițierea este doar începutul, iar Four trebuie să-și revendice locul în ierarhia Neînfricaților. Deciziile lui îi vor afecta pe novici și vor scoate la iveală secrete care ar putea să-i pună în primejdie propriul viitor – și viitorul întregului sistem de facțiuni.

Doi ani mai târziu, Four este pregătit să acționeze, dar cursul lucrurilor este încă neclar. Totuși, prima novice care sare în plasă ar putea schimba totul. Alături de ea, calea de a salva lumea ar putea deveni limpede. Alături de ea, el ar putea fi din nou Tobias.

Veronica Roth completează seria DIVERGENT cu un volum adiacent palpitant, relatat din perspectiva îndrăgitului și celebrului personaj Tobias. Cele patru povestiri incluse în această ediție – TRANSFERATUL, NOVICELE, FIUL și TRĂDĂTORUL –, alături de trei scene inedite, le oferă cititorilor o privire electrizantă asupra trecutului și a sentimentelor lui Tobias, pregătind totodată terenul pentru saga trilogiei DIVERGENT.

INCLUDE CONȚINUT BONUS INEDIT!

ISBN: 978-630-361-419-9
9 786303 614199
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE

#dystopia

12+